

wierp met forschen ruk, omdat hij niet anders kón. Zijn brandend levensverlangen gericht op het werk van den vader, in plaats van op vreemde, onwezenlijke dingen — hij in den wijngaard met zijn stalen kracht en open oog.

„Jongen, zou je vandaag niet in den wijngaard kunnen werken; 't is niet in orde daarginds en ik heb mijn twee sterke zoons noodig om me weer gerust te stellen.”

't Leek den vader na hetgeen er zoeven door zijn gedachten gegaan was, zoo gewoon, om dit verzoek te doen, dat hij de vraag stelde, alsof er nooit een scheiding tusschen hen geweest was.

Verrast keek de jongste om. Hij had zijn vader niet zien aankomen en ook in 't geheel niet aan hem gedacht. Er gingen immers dikwijls vele dagen voorbij, waarin ze elkaar niet zagen. Waarom stond nu vader plotseling naast hem, en waarom leek hij 't zoo geheel vanzelfsprekend te vinden, dat de zoon in den wijngaard ging werken? Hij, die zich gekleed had voor een feest en verwacht werd door zijn vrienden. De jongste zoon voelde zich geprikkeld, want hij meende bedreigd te worden in zijn moeizaam veroverde vrijheid, en ook was er een aarzelende stem in zijn hart die hem aanmaande te kiezen — om het beste te kiezen — den vader en zijn werk. Hij kende die stem wel, ze was gewoonlijk gemakkelijk te overschreeuwen, maar nu leek ze luider en krachtiger dan ooit. En schreide daar in de verre diepten van zijn bestaan niet zachtjes het heimwee mee, het nooit-gestild verlangen, dat altijd klaagde, als een koningskind in den kerker?

't Moest toch wel zoo zijn, dat de vader het geweten was van zijn zoons, want ook deze jongste stond en luisterde een oogenblik, zooals hij in lang niet gedaan had.

Maar plotseling schudde hij alle twijfelende gedachtenforsch van zich af. Zijn oogen kregen een harde, afwijzende uitdrukking en terwijl hij de teugels van zijn rijpaard steviger vastgreep, klonk de beslissing: „Neen vader, nu niet, en nooit. Dát kan ik niet; ik moet de vrijheid hebben.”

Als iemand, die in één uur vele jaren ouder is geworden, stond de